

Малий Вітерець

Юрій Ярмиш

У теплий день, коли сонечко ласкаво зігрівало землю, народився Вітерець.

Він був нерозумний, пустотливий. Побачив людину, що йшла дорогою, і жбурнув їй в обличчя жменю пилуки. Людина закашлялася.

А Вітерець засміявся й полетів далі. Бачить – Вітряк стоїть. Дмухнув на крило... Крутиться! Розвеселився Вітерець – цікава робота, а Вітряк і каже:

– Дужче, дужче крути! Допомагай мені, люди спасибі скажуть!

Аж ось набридло Вітерцеві дмухати на крила, і полетів він у поле, де росла пшениця. А поле було зелене-зелене, бо літо тільки починалося.

Заманулося Вітерцеві погратися з квітучими пшеничними колосками. Почав розгойдувати він тонкі стебельця. Знялася над полем легка жовта хмаринка – пилік.

Зраділо Пшеничне поле, сказало Вітерцеві:

– Ця жовта хмаринка зараз на мої колоски сяде, і в них почнуть пшеничні зерна рости. А люди потім зберуть зерна, намелють з них борошна і напечуть смачного хліба. Велике спасибі тобі!

– Он воно звідки та пшениця, що я бачив у мішках на Вітряку! – зміркував Вітерець. Він погойдав зелені стебельця і полетів далі.

Летів Вітерець над селами, над містами, над різними країнами і думав: "Добре бути дужим. Я і пшеничні стебельця можу розгойдувати, і крила Вітрякові крутити. Але мені хочеться ще більшого: хай мене не тільки всі поважають, а й бояться!"

Почав Вітерець дмухати з усієї сили, став холодний і сердитий. Це був уже не Вітерець, а великий Вітер. Він зламав вершину дуба, погнав далеко полем маленьке біле Козеня.

Козеня заблукало й почало жалібно плакати:

– Ме-ме... М-ме! Де м-моя мама?

А мама Козеняти страшенно хвилювалася, аж доки діти не знайшли її наляканого малюка.

Хвалько Вітер у цей час був уже далеко.

Він летів над синім морем і надимав паруси на рибальських човнах.

– Хороший Вітер! – раділи рибалки. – Попутний!

Але Вітер усе дужчав. Почав заливати водою човни. Рибалки розсердилися. Вітер тепер заважав їм витягати сіті з рибою.

Він зіштовхував хвилі одну з одною і горлав:

– О-го-го!.. Я найдужчий у світі! Ніхто проти мене не встоїть. О-го-го!..

Але тут попереду з'явилося щось величезне, чорно-сіре. Завширшки воно займало півсвіту, а вершиною своєю підпирало хмари.

Це була гора. Задавака Вітер ще ніколи це бачив гір і гукнув:

– Гей, ти! Зійди мені з дороги, бо я тебе здмухну!

Та величезна гора мовчала. Розлютився Вітер, надув щоки й кинувся на гору. І раптом – як вдариться об її кам'яний бік!

Закричав, заплакав Вітер:

– Ой, боляче!.. Ой-ой-ой!

І став він знову зовсім маленьким, слабеньким-слабеньким Вітерцем.

Пожаліло нерозумного хвалька сонечко.

Визирнуло воно з-за хмари і, щоб Вітерець не помер, зігріло його.

Набрався Вітерець сил, полетів пшеничні стебельця розгойдувати, Вітрякові крила крутити, білі паруси човнам надимати, добру славу в людей здобувати.